

РЕШЕНИЕ

№ 209

гр. Варна, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, VI СЪСТАВ ГО, в публично заседание на четиринадесети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Атанас В. Славов

при участието на секретаря Веска П. П.
като разгледа докладваното от Атанас В. Славов Гражданско дело № 20233100101675 по описа за 2023 година

Производството е по предявен иск с правно основание чл.135 от ЗЗД.

Производството по делото е образувано по предявен от Д. Й. Д. с ЕГН:***** и адрес *****, действащ чрез процесуалния си представител по пълномощие адв. Б. Д. от АК-Варна и съдебен адрес за призоваване *****, ПРОТИВ: Е. И. Г. с ЕГН:***** и адрес ***** и Н. Я. К. с ЕГН:*****, действаща със съгласието на своята майка и законен представител М. Р. Р., ЕГН ***** и адрес: *****, с която е предявен иск с правно основание: чл. 135 ЗЗД и цена на иска 51 636,40 лева.

В исковата си молба ищеца твърди, че с Решение № 3222/26.10.2022 год. по гр.д. № 20213110115420 год. по описа на Районен съд - Варна, потвърдено с решение на ВОС по в.гр.д. № 250/23 год., влязло в законна сила на 26.05.2023 год. е установено качеството му на кредитор спрямо от. Е. И. Г..

Ищеца многократно е канил ответницата Е. И. Г. за доброволно изпълнение на задълженията и поради неизпълнение се снабдил с изпълнителен лист, по който е образувано изпълнително дело № 313/23 год. по описа на ЧСИ Р. Т..

При справка от ЧСИ установил, че на 22.10.2019 год. ответницата Е. И. Г. е дарила с договор обективиран в нот.акт № 178, том 5, рег. № 12942, дело № 956 от 2019 г. на нотариус О. Ш., рег. № 147, вписан в АВп. вх. рег. 27900 от 2019 год., акт № 106, том LXXVII, дело № 16881/2019 год. на своята внучка ответницата Н. Я. К., представлявана от своята майка и законен представител М. Р. Р., притежавания от нея недвижими имоти, а именно: Ателие № 2, с идентификатор № *****, находящ се в ***** състоящо се от входно антре, две стаи, килер, санитарен възел и тераса, със застроена площ 78,61 кв.м., ведно с прилежащите му изба № 5 с площ 1,33 кв.м., 20 кв.м. ид.ч. от ПИ с ид.№ *****, целият с площ 1981 кв.м., от които 15 кв.м. ид части

съответстват на външно паркомясто № 1 при граници: вх. № 1 и външно паркомясто № 2 съгласно договор аз разпределение правото на ползване рег. № 1805/14.04.2009 г. на Нот. П. П., рег. № 224, като е запазила на дъщеря си М. Р. Р. право на ползване върху дарените имоти.

Ищеца твърди, че тази разпоредителна сделка го уврежда, тъй длъжницата е намалила имуществото си, която може да послужи за удовлетворяване на вземането му.

С исковата молба е заявен петитум, с който ищцата моли съда, да постанови решение, с което:

ОБЯВИ ЗА НЕДЕЙСТВИТЕЛНА по отношение на ищеца, на основание чл.135 от ЗЗД, сделката, обективизирана в нотариален акт за дарение на недвижим имот нот.акт № 178, том 5, рег. № 12942, дело № 956 от 2019 г. на нотариус О. Ш., рег. № 147, вписан в АВп вх. рег. 27900 от 2019 г., акт № 106, том. LXXVII, дело № 16881/2019 год., с която Е. И. Г. дарява на своята внучка Н. Я. К., ЕГН *****, представлявана от нейната майка и законен представител М. Р. Р., ЕГН:***** собствения си имот, а именно: Ателие № 2, представляващо самостоятелен обект с идентификатор *****, находящ се в ***** състоящо се от входно антре, две стаи, килер, санитарен възел и тераса, със застроена площ 78,61 кв.м., ведно с 2 прилежащите му изба № 5 с площ 1,33 кв.м., 20 кв.м. ид.ч. от ПИ с ид.№ *****, целият с площ 1981 кв.м., от които 15 кв.м. ид части съответстват на външно паркомясто № 1 при граници: вх. № 1 и външно паркомясто № 2 съгласно договор аз разпределение правото на ползване рег. № 1805/14.04.2009 г. на Нот. П. П., рег. № 224, като е запазила на дъщеря си М. Р. Р. право на ползване върху дарените имоти.

Претендира направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищеца редовно призован, не се явява, но се представлява от процесуален представител по пълномощие, който поддържа иска.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Е. И. Г., с която оспорва предявения иск.

В отговора се твърди, че договора между ищеца Д. Д. и ответника Е. Г. е сключен на 28.03.2018 год. за извършване на определена работа. Ответника твърди, че увреждане не е налице, т.к. към момента на сключване на договора за поръчка от 28.03.2018 год. ответника Е. Г. е нямала качеството „длъжник“ и това качество е придобила с влизане в сила на решението гр.д. 15420/21 на ВРС.

С представеното решение не се доказва, че вторият ответник Н. К. е знаела за настъпилото увреждане на ищеца от сделката за дарение, направено ѝ от нейната баба Е. Г.. Тъй като не се установява атакуваната разпоредителна сделка да е увредила ищеца като кредитор със знанието на третото лице, то искът е неоснователен.

Моли, съда да отхвърли предявеният иск като неоснователен, необоснован и недоказан и присъди направените по делото разноски.

В съдебно заседание ответника редовно призован не се явява, представлява се от процесуален представител по пълномощие, който поддържа отговора и моли съда да постанови решение, с което отхвърли предявения иск.

В срока по чл.131 от ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника Н. Я. К., действаща със съгласието на законния си представител нейната майка М. Р. Р., действащи чрез адв. М. Г., АК - Варна, с който оспорва предявен е иск с правно основание чл. 135 ЗЗД.

Според ответника /Тълкувателно решение № 2 от 09.07.2019 г. по тълк. дело № 2/2017г. на ОСГТК на ВКС/, правото на кредитора да иска обявяване за недействителни спрямо него на увреждащите го актове на длъжника по 3 реда на чл. 135 ЗЗД е предпоставено от наличие на действително вземане, което може да не е изискуемо или ликвидно и не е необходимо предварително да бъде установено с влязло в сила решение.

В производството по иск с правно основание чл. 135 ЗЗД е от значение момента на възникване на вземането на кредитора - преди или след увреждащата сделка. Ако вземането на кредитора е възникнало след увреждащата сделка, приложим е фактическият състав на чл. 135 ал.3 ЗЗД, при който, за да възникне потестативното право по чл. 135 ЗЗД, следва да бъде доказано намерение за увреждане на кредитора от двете страни по увреждащата сделка.

Според ответника в конкретния случай договора за дарение предхожда датата на разваляне на договора за поръчка. Атакувания договор е сключен на 22.10.2019 год., т.е. две години преди да възникне вземането на ищеца. Според ответника в настоящия случай приложима е разпоредбата на чл. 135 ал.3 ЗЗД, съгласно която „когато действието е извършено преди възникване на вземането, то е недействително само ако е било предназначено от длъжника и лицето, с което той е договарял, да увреди кредитора."

Ответника оспорва датата, на която е сключен договора за поръчка между ищеца и първият ответник с твърдението, че същият е антидатиран и сключен след сключването на договора за дарение.

Въведено е и възражение за погасяване по давност на вземането на ищеца.

Моли съда да постанови решение, с което отхвърли предявения иск и присъди в тежест на ищеца направените по делото разноси. С отговора е направено доказателствено искане.

В съдебно заседание ответницата редовно призова не се явава, но се представлява от процесуален представител по пълномощие, който поддържа иска и мола съда да го отвърли, като неоснователен и недоказан.

Съдът, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и съобразно чл. 235 ГПК, приема за установено следната **ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА**:

С Решение № 3222/26.10.2022г. по гр. № 20213110115420 по описа на Районен съд - Варна, потвърдено с Решение 432/06.04.2023 год. по в.гр.д. № 250/23 г., влязло в законна сила на 26.05.2023 год. е ПРИЕТО ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между Д. Й. Д. и Е. И. Г., че Е. И. Г., дължи на Д. Й. Д., сумата 5000 евро /пет хиляди евро/, чиято легова равностойност възлиза на 9 779.15 лв., представляваща дължима сума, поради разваляне на договора поради неизпълнение на договорните задължения от страна на Е. И. Г., по сключения с Д. Й. Д., договор за поръчка от 28.03.2018 год., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на депозиране на заявлението в съда - 03.08.2021 год. до окончателното ѝ изплащане, за която

сума е издадена заповед № 4380/23.08.2021 год. за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч. гр. д. № 11354/2021 г. по описа на ВРС, XLVII състав, поправена с разпореждане № 18816/31.05.2022 г., на основание чл. 422 ГПК вр. чл. 55, ал. 1, пр. 3 ЗЗД и Е. И. Г., е осъдена да заплати на Д. Й. Д., сумата 5000 евро /пет хиляди евро/, чиято левова равностойност възлиза на 9779.15 лв., ведно със законната лихва върху главницата считано от датата на депозиране на заявлението в съда - 03.08.2021 г. до окончателното ѝ изплащане, сумата 1395.58 лв. /хиляда триста деветдесет и пет лева и петдесет и осем стотинки/, представляваща сторените съдебно-деловодни разноски /в това число 195.58 лв. - държавна такса и 1200 лв. - адвокатско възнаграждение/ в заповедното производство по ч. гр. д. № 11354/2021 г. на ВРС, XLVII състав, сумата 195.59 лв. /сто деветдесет и пет лева и петдесет и девет стотинки/, представляваща сторените пред ВРС съдебно-деловодни разноски /платена държавна такса/, и сумата 1300.00 лв. /хиляда и триста лева/, представляваща сторените съдебно-деловодни разноски пред ВОС, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Решението е влязло в сила на 26.05.2023 год.

В мотивите към решението е прието, че между страните на 28.03.2018 год. е сключен договор за поръчка, по силата на който Д. Й. Д. е възложил на Е. И. Г., а последната е приела, да узакони и нанесе в АГКК сграда със ЗП 150 кв. м. и РЗП 250 кв. м., находяща се в гр. *****, с идентификатор № ***** с площ 866 кв. м.

Ответницата като изпълнител се е задължила да предаде извършената работа в срок до 30.05.2018 год. /чл. I., т. 1/, а възложителят да заплати на изпълнителя сумата от 5000 евро за направените разходи във връзка с нанасянето на имота.

В чл. 3 от ПЗР на договора страните са договорили, че договорът влиза в сила от датата на подписването му и служи като разписка за получената сума.

С договора сумата е предадена.

В мотивите си съдът е приел, че с заявеното на 03.08.2021 год. заповед за изпълнение, имплицитно се съдържа волеизявление за разваляне на договора.

По влязлото в сила решение и издаден изпълнителен лист ищеца е образувал изпълнително дело № 313/23 год. по описа на ЧСИ Р. Т..

След справка е установено, с Договор за дарение обективиран в нотариален акт № 178, том 5, рег. № 12942, дело № 956 от 2019 год. на нотариус О. Ш., рег. № 147, вписан в АВп вх. рег. 27900 от 2019 год., акт № 106, том LXXVII, дело № 16881/2019 год., сключен на 22.10.2019 год. ответницата Е. И. Г. се е разпоредила със собствения си имот, като го е дарила на своята внучка Н. Я. К., представлявана от нейната майка и законен представител М. Р. Р., представяващ: Ателие № 2, с ид. № *****, находящ се в *****, състоящо се от входно антре, две стаи, килер, санитарен възел и тераса, със застроена площ 78,61 кв.м., ведно с прилежащите му изба № 5 с площ 1,33 кв.м., 20 кв.м. ид.ч. от ПИ с ид. № *****, целият с площ 1981 кв.м., от които 15 кв.м. ид. части съответстват на външно паркомясто № 1 при граници: вх. № 1 и външно паркомясто № 2 съгласно договор за разпределение правото на ползване рег. № 1805/14.04.2009 г. на Нот. П. П., рег. № 224, като е запазила на дъщеря си М. Р. Р. право на ползване върху дарените имоти.

Съдът приема, за даказан по косвени доказателства факта, че ответниците Е. И. Г. е баба на Н. Я. К., която се явява нейна внучка и дъщеря на М. Р. Р., която е дъщеря на ответницата Е. И. Г..

Тази фактическа обстановка съдът установи от събраните по делото писмени доказателства. Съдът кредитира представените по делото писмени доказателства, като истински и автентични. Не са събрани доказателства, които за оборват материалната доказателствена сила на тези документи и поради тази причина съдът следва да ги кредитира.

От така установената фактическа обстановка, съдът прави следните ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Предявения иск с правно основание чл.135 от ЗЗД е основателен и следва да се уважи като такъв.

Отменителният иск по [чл.135 ал.1 ЗЗД](#) е правен способ за защита срещу увреждащите правни действия на длъжника, който дава възможност на кредитора да обяви за недействителни спрямо него действията, с които длъжникът го уврежда, ако последният при извършването им е знаел за увреждането.

От доказателствата по делото се установява, че с атакуваната от ищеца сделка извършена с Договор за дарение обективиран в нотариален акт № 178, том 5, рег. № 12942, дело № 956 от 2019 год. на нотариус О. Ш., рег. № 147, вписан в АВп вх. рег. 27900 от 2019 год., акт № 106, том LXXVII, дело № 16881/2019 год., сключен на 22.10.2019 год. ответницата Е. И. Г. се е разпоредила със собствения си имот, като го е дарила на своята внучка Н. Я. К., представлявана от нейната майка и законен представител М. Р. Р..

Волята на малолетното дете по време на договора е заместена от волята на нейната майка законен представител, която от своя страна е дъщеря на ответницата Е. И. Г..

Сделката е безвъзмездна.

Качеството на кредитор на ищеца се установява от събраните по делото писмени доказателства, от които е видно, че ищеца има качеството кредитор, ответницата Е. И. Г., качеството на длъжник, което съдебно признато с влязло в сила решение.

В практиката на ВКС е прието, че искът по [чл.135 ЗЗД](#) има за предмет потестативното право на кредитора да обяви за недействителна по отношение на себе си сделка или друго действие, с която длъжникът го уврежда.

Това право възниква за кредитора, когато сделката е увреждаща независимо дали е безвъзмездна или е възмездна, но длъжникът и третото лице са знаели за увреждането.

По силата на чл.133 от ЗЗД цялото имущество на длъжника му служи като общо обезпечение за вземането на неговите кредитори, поради което всяко негово действие, с което той създава или увеличава своята неплатежоспособност, е увреждащо спрямо кредитора и от момента на извършването на такова действие за последния възниква правото да иска отмяната му.

Увреждането на кредитора като елемент от фактическия състав на иска е от категорията на обективните предпоставки и предполага, че чрез извършеното правното действие, длъжникът създава или увеличава неплатежоспособността си. Увреждащата сделка се счита несъществуваща

единствено по отношение на увредения кредитор и само с оглед на това негово качество.

В този смисъл е и даденото разрешение Решения на ВКС постановените по реда на [чл. 290 ГПК](#) решения: [Решение от 8.06.2010 г. по гр. д. № 37/2009 г., II т. О.](#) на ВКС, [Решение от 27.07.2011 г. по гр. д. № 785/2010 г.](#), III г. о. на ВКС, и [Решение от 14.07.2010 г. по гр. д. № 1220/2010 г., IV г. о.](#) и от [26.01.2012 г.- по гр. д. № 456/2011 г.](#), III г. о. на ВКС.

Увреждането на кредитора като елемент от фактическия състав на иска е налице, тъй като с атакуваното дарение ответника длъжник Е. И. Г., е намалила имуществото си и е увеличил неплатежоспособността си, поради безвъзмездния му характер.

Увреждащата сделка следва да се счита за несъществуваща единствено по отношение на увредения кредитор ищец в настоящото производство и само с оглед на това негово качество, с оглед спецификата на иска известен в практиката като Павлов иск.

Този иск служи като обезпечение за удовлетворение на вземанията на кредитора който има право да пристъпи към принудителното му изпълнение, а не да прекратяване на облигационната връзка между длъжника и третото лице, в случая ответницата нейната внучка Н. Я. К.. Дори след уважаване на иска страните по договора продължават да бъдат валидно обвързани от облигационната връзка. "Увреждащата" сделка се смята за несъществуваща (непротивопоставима) единствено и само по отношение на увредения кредитор.

Ищецът е доказал, качеството си на кредитор, с факта притежаване на вземането и момента на неговото възникване.

В случая увреждащата сделка е безвъзмездна /договор за дарение/, поради което по аргумент противното от разпоредбата, уредена в [чл. 135 ал.1 изр. 2 ЗЗД](#), е ирелевантно дали третото лице, с което длъжникът е договарял, е притежавал субективни представи за обстоятелството, че другата страна по сделката е титуляр на парично задължение, като с акта на разпореждане той намалява своя патримониум и създава затруднение за удовлетворяването на паричните вземания на кредитора.

Независимо от изложеното следва да се отбележи, че в случаите, в които от значение за действителността на сделката е знанието на приобретателя, който е недееспособен, се преценява знанието на лицето, действало вместо него. Т. е. в договор, по който малолетно лице е страна, какъвто е настоящия случай, не се съдържа негова воля, макар той да е страна по сделката, а се съдържа воля единствено на законния му представител.

При презумпцията за знание по смисъла на [чл.135 ал.2 ЗЗД](#) /отнасяща се за третото лице – приобретател по договора/, след като волята на малолетния приобретател по силата на закона е заместена от воля на законния му представител, определящо е знанието, съотв. незнанието на законния представител за увреждащия характер на договора, в случая на неговата майка, действала като законен представител, за който е налице въведената презумпция за знание като низходящата длъжника /в този смисъл виж Решение по гр. д. № 622/2020 г. на ВКС, IV г. о. /.

В конкретния случай той като сделката е безвъзмездна, а и ответницата Н. Я. К., действала чрез своята майка и законна представителка М. Р. Р.,

която е в кръга на лицата, които изрично са в посочената родствена връзка/низходяща на длъжника/, то знание за увреждане на длъжника и лицата, с които той е договарял, не е необходимо да бъде доказвана тъй като в случая е налице въведената в закона презумпцията на [чл.135 ал.2 ЗЗД](#).

С оглед на изложеното, следва да се приеме, че по делото е установен фактическият състав на [чл.135 ЗЗД](#), както от обективна страна, така и от субективна страна, доколкото оборимата законова презумпция за знание, не е била надлежно оборена.

Предявеният иск с правно основание [чл.135 ЗЗД](#) е основателен, тъй като потестативното право на кредитора да обяви за недействителна по отношение на себе си увреждащи го сделки е установено и атакуваните сделки следва да се обявят за относително недействителни спрямо банката.

Въведено е възражение от страна на ответницата, която оспорва датата, на която е сключен договора за поръчка между ищеца и първият ответник с твърдението, че същият е антидатиран и сключен след сключването на договора за дарение.

Въведното възражение касае оспорване на вземанета на ищеца към нейната баба и длъжница Е. И. Г. и съдът не следва да го разглежда.

Съгласно Тълкувателно решение № 2 от 9.07.2019 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2017 г., ОСГТК, по иска с правно основание чл.135 от ЗЗД, съдът изхожда от положението, че вземането съществува, ако произтича от твърдените факти / тъй като предмет на делото по [чл. 135 ЗЗД](#), не е самото вземане на кредитора, а потестативното му право да обяви за недействителна по отношение на себе си сделка или друго действие, с които длъжникът го уврежда. Правотношението което, легитимира ищеца като кредитор е предмет на друго делото. Тъй като въведеното възражение е насочено към оспорване на вземането на ищеца, а то не е предмет на на стоящото делото, то възражението е несъотносимо към спора и не следва да бъде разглеждано.

По отношение на възражението за погасяване по давност на вземането на ищеца.

Съгласно чл.115 от ЗЗД с изтичане на пет годишен срок от момента в който задължението е станало ликвидно и изискуемо, започва да тече така наречената „погасителна давност“, като с изтичане на законовия срок за ищеца се погасява правото на иска съдебна защитана вземането си.

В конкретни случай вземането на ищеца е въз основа на съдебно решение, влязло в законна сила на 26.05.2023 год., а законовия петгодишен срок към дадата на предявяне не иска с правн основани ечл.135 от ЗЗД /14.08.2023 год./ не е изтекъл. Възражението е неоснователно.

По отношение на разноските по делото съдът следва да присъди в тежест на ответника направените от ищеца разноски в размер на 5 566,36 лева.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА ОТНОСИТЕЛНО НЕДЕЙСТВИТЕЛНА по

отношение на Д. Й. Д. с ЕГН:***** и адрес *****, действащ чрез процесуалния си представител по пълномощие адв. Б. Д. от АК-Варна и съдебен адрес за призоваване *****, сделката обективирана в Нотариален акт № 178, том 5, рег. № 12942, дело № 956 от 2019 год. на нотариус О. Ш., рег. № 147, вписан в АВп вх. рег. 27900 от 2019 год., акт № 106, том LXXVII, дело № 16881/2019 год., сключен на 22.10.2019 год., с която Е. И. Г. с ЕГН:***** и адрес ***** е дарила на внучка Н. Я. К. с ЕГН:*****, действаща със съгласието на своята майка и законен представител М. Р. Р., ЕГН ***** и адрес: *****, следния свой недвижим имот, а именно: АТЕЛИЕ № 2, с ид.№ *****, находящ се в *****, състоящо се от входно антре, две стаи, килер, санитарен възел и тераса, със застроена площ 78,61 кв.м., ведно с прилежащите му изба № 5 с площ 1,33 кв.м., 20 кв.м. ид.ч. от ПИ с ид.№ *****, целият с площ 1981 кв.м., от които 15 кв.м. ид части съответстват на външно паркомясто № 1 при граници: вх. № 1 и външно паркомясто № 2 съгласно договор за разпределение правото на ползване рег. № 1805/14.04.2009 г. на Нот. П. П., рег. № 224, като е запазила на дъщеря си М. Р. Р. право на ползване върху дарените имоти.

ОСЪЖДА Е. И. Г. с ЕГН:*****, да заплати Д. Й. Д. с ЕГН:***** направените по настоящото производство разноски в размер на 5 566,36 лева.

Решението подлежи на обжалване двуседмичен срок от редовното му връчване на страните с въззивна жалба, чрез първоинстанционния съд пред Варненски апелативен съд.

Съдия при Окръжен съд – Варна: _____